

SCHRAAL GRONDGEBIED

Adrie Krijgsman

schraal grondgebied

GEDICHTEN

Copyright © 2013 Adrie Krijgsman

De oplage van deze in eigen beheer uitgegeven
bundel is beperkt tot 50 exemplaren

www.adriekrijgsman.nl

Maybe thought can be like a landscape - with fields and running waters [fluid concepts]. A landscape-mindscape.

Kenneth White 'Meditation in Winter'
uit *The Wanderer and His Charts*, 2004, p. 63

tussen

de boomloze vlakte
die eindeloos over de horizon reikt

en de rand van het wolkendek
evenwijdig erboven

verdwijnt in gele tinten het daglicht
uit het palet van romantische schilders

hoor ik gelaten beschouwingen aan
over de laatste stand van zaken
aangaande een duurzaam bestaan

symboolgedrag

verklaring van sussende data

abstracties

nooit met natuur in het reine gekomen
bluf ik mij dapper de nacht in
om er als postmoderne zwerver te gaan wonen

ontvankelijk

zomaar

oponthoud in Puerto Linares, Alto Beni, Bolivia, 1979

een zee van groen
smelt voor de horizon samen
met wolken
regen
verveling

de rivier
waarvan het peil al dagenlang stijgt
meandert hier breed langs de bergflank

maar perst zich in de verte door een slenk
buldert daar langs de rotsen

er varen geen kano's
wegen staan blank

mijn levenslust houdt verbeterd stand
bij een kleine *cantina*
op de modderbrij bloedende oever

niet meer dan een tafel
met een paar stoelen
onder een roffelend golfdak

en een fles lekkers
behoorlijk sterk

en dan maar staren
naar de benen van Flora Buena
naar haar borsten

luie geile gedachten

en de regen
en de rivier

glad en mat
glijdt de rivier

de avond koekeloert over de nokvorsten
roetsjt dan vanaf het dak omlaag
langs het donkerend rood van de roos

aan de hemel jagen nog nauwelijks zichtbare wolken
lager is de wind gedraaid

waait afgezwakt een geur van drijfmest aan

opkomende nevel

in huis baden kamers in licht

door het goudgele gras
sluipt een kater
naar een vogel
bij de haag

kent geen genade

het boomblad trilt
het huivert voor de nacht

en de nevel

waarin zelfs het wreedste verleden
uiteindelijk verdwijnt

1

in dwalend handschrift is de route vastgelegd
de dichter herboren

zijn muze van glashelder ijs
keert uit het niemandsland terug

verloren tijd

een koude bergnevel kust er fossielen
adem drijft langzaam weg op de wind

smeltwater druipt van de borsten
en spat op het sfagnum

metronomisch herkauwde gedachten
herstellen haar hartslag
in warm levend vlees

2

vitrage van stuifsnieuw geplooid in de zeewind

meeuwen krijsen het eigen gewicht langs de kust
en schijten met babyvis witte graffiti op rotsen

hier fietsten we vroeger de geurstoffen los
met bombastische kuiten
kermden de ijskoude berg op
en wurgden de adem

straffe wind kneedt nu wit om de lijkant van stenen

bij elke herstelde gedachte
laten conclusies vertekende uitkomsten zien

3

een begerige bries streelt het haar
glijdt ruisend onder de rokken

signalen uit zee zetten bange
beeldschone vrouw in het aanrandend licht

tijdens vloed dringt een tong
langs de grauwe granieten lippen naar binnen
een strijd waarbij het bijtend zout
zich met het zoet vermengd

na heftige menging van sappen
wordt wartaal gepraat

zonlicht kerft wonden in magere rug
steeds verder uit zicht
op de eb naar het westen

4

een zware storm ketst golven tegen de rotsen
werpt een lawine van afgerond steen in het oor
trekt warrig denkwier los van de hechtplek

hier werden sporten van ladders hersteld
voor het klimmend toerisme

een visser legt uit hoe te boeten
hij treurt metalen nachten
waar ooit het vuur een gloed op zijn geliefde wierp

golven vechten zich
door golven van eenzelfde water
schuimbekkend en stug in wilde zee terug

5

een meeuw balanceert zijn gewicht op een schoor
kop in de wind

er is geen verte
alleen een hier
dat zich hier
onder wiegende waterborsten onthult

hier grijpt een vloeibare tijd
haar handen benen hoofd

hier tast het licht in duister
hier spoelt van emotie beroofd
een macabere fuga van water omlaag

vanuit een door gletsjers gevormde schede
sleept de zee het raadsel over de drempel in zee

het antwoord besloten
in alom aanwezige zeemist

6

ontbijt met knäckebröd geitenkaas koffie

ze wijst naar de verte

zonlicht barst over de bergrand in het water

roomwitte sluiers

zijn snel met grove halen in het hemelblauw gestreken

in koele wind ritselt het blad

een kerkklok in het dal luidt berusting

heroverd op atmosferisch geraas

de fietsers zoeken een doorgaande route

ze kunnen hier blijven

ze kunnen de fjord in

of langs dezelfde weg terug uit mijn herinnering

uit de verloren tijd

in de tot stad gedolven bodem
ondergronds nog infrastructureel
verbonden met het oude land

assimileren gedachten
aan de veranderde tijd

waarin het menselijk genoom
krampachtig vasthoudt aan het vertrouwde
en zelden een uitglijder maakt

zo schuifelt de vooruitgang door de motsnieuw voort
over spekgladde weg
met voetangels
klemmen

een medisch geschoolde maîtresse
reikt met haar tropische handen tot hier
en biedt op een palmstrand haar pijnstillers aan
guitige gitzwarte ogen
een zonnige lach

losgewrikt uit een mooie historie
valt de verlopen seizoenkaart uit handen

naast ijsskoude voeten
die stoeve ondergrond zoeken

stuurboord achter
op langzame nachtboot

stampend en rollend
door schuimtroebel spraakwater ploegend
staat een gesluierde vrouw

in waternevels gehuld

beschut achter hoge verschansing
vraagt ze bevreesd of ontrouw aan haar tongval
het vasteland nog tot rede kan brengen

de wereld duldt bij storm
geen blinde passagier
zegt ze

het snijvlak
van schijnbaar niet compatibele talen
op deze onstuimige zee
ver van haar vaderland
heeft haar bij wet ontmenst

het kwijtgeraakt getal van haar geboortegrond
bestempelt haar bij de ontschepping

tot ongewenst

met vetoogjes
drijvend in stille ochtendmist
overzie ik de lange lijdensweg van het landschap

de permanente correcties
oppervlakte peelings
agrarische tatoeages
ontstoken piercings langs de rivieren

het menselijk skelet
dat overal wordt ingebed

waar wormen knagen en everzwijn wroet

om hiervoor snel een grondwet aan te dragen
lijkt me wel goed

verboden te ploegen
een straf op erosie
en ook op tektonische activiteit

opdat het landschap
niet langer lijdt

ik vind in een boek
een dun boek
essentie in een zee van overdaad

en peuter aan mijn wijsvingernagel

waar die afbrak
zit een scherp randje

eenzaam geworden

de vrouw is losgescheurd uit een grotere foto
haar zwarte huid gekaderd in [traumatisch] wit

door het lot in de wereld geworpen
kijkt ze me aan

zij heette jij toen
in Heideggers Dasein

ik ook

kussend onder een boom
klonk in de schemer de oerkwaak der kikkers

vlak voor ik weer eens
als arme sloeber op reis ga
keert zij uit nabije voortijd
terug naar mijn grondgebied

ze spreidt over de vloer
een felgekleurd kledingstuk van de *Samen* uit
en prijst gastvrijheid in arctische toendra's

gedurig behoefte aan voedsel

hier ontbreekt het aan door tijd vervult breiwerk
en authentieke intelligentie van vlijtige hand

de waardevolle band
met altijd gastvrije bodem
waarop de maaltijd wordt geserveerd

ik eet even mee
mijn hunkering op de tropen gericht

schuur dan de mimiek
van mijn houten aangezicht weg
om niet langer honger te voeden

in haar nabijheid bliksemt het niet
niet om te blijven
niet zó

als in tropische wouden de zweetende lijven

I think I need to find a bigger place [Eddie Vedder, Society]

hier in het noorden
zijn schaduwen langer bij midzomernacht

in een danteske droom daal ik de gletsjer af

vrolijk ogende dochters van arctische volken
drinken aan de voet
uit eenvoudige kroezen dampende thee

wat niet meer te herinneren
of in vervaalde tijd te achterhalen is
zie ik verschrikt bij avond

wanneer op permafrost van rondborstige vrouw
genereus vergetelheid wordt geschonken

tot in de vroege uren
schijnbaar zonder verstoring van orde
volgt het vakantievier

waar aanpassing van soorten onafwendbaar is
vind ik donkere troost
in de zwervende vlucht van de meeuwen

terug bij de gewelfde glaciale ruggen
en zachte sluiers boven de kustlijn
ga ik nooit meer naar huis

geen behoefte

hier
heb ik mij gevestigd

onkruid perst zich uit stenen
kleine klaver
paardebloem
taai doorgroeiend gras

de kracht van overwoekering
die steden liet verdwijnen en tempels verslond
Ankor, Machu Picchu, Palenque

vanuit de dichte overheidsniveaus
waarin *das Schloss* verscholen ligt
komt geen enkel bericht

toch word ik in de open straat
stilzwijgend opgesloten

en als persoon geleidelijk *vernicht*
nu
als gebrandmerkt consument
door hoger belang overwoekerd

via eeuwige omweg op nergens een huis aan

mist en lage wolken
kruipen bergopwaarts

sparren vervagen tot donkere veeg

de omgewaaide witte berk
blijkt geen sneeuwrest te zijn

alleen het roodgeverfde huis
houdt dapper stand in de grijzen
en is een blijvertje

hier treft natuur haar oude vrienden aan
als bij een reisbureau
op een beeldscherm

zwellen rivieren
stort witbruisend water langs rotsen omlaag

verstrengelde wortels

over stapstenen spring ik de stad in

waar bladeren krullen en breken
op oud boerenland

terug naar een vorige keer

de wind slaat leegte
tegen de slapen van bleekgrijze bergen

in de dalen ligt sneeuw

poëtisch wit

met een vergezicht op onthechting
van ijdele activiteit

los van chaotische ingrediënten
richt ik mij op het naakte bestaan
en zoek argumenten
tegen conventies en ingesleten zeden
die heilloos voor de mensheid zijn

hier speelt men geen maatschappelijk gezelschapsspel
hier speelt men geen wedstrijd

strijdt slechts de wind
de fundamentele strijd tegen niemand
er is niemand

en die kom ik hier nader

het niets
maakt grijzen uit het niets vandaag

de wind sleept een dikke laag wolken
over koud kleurloos laagland

gestadig eentonige regen

schapen die op donker gras
tot grauwe dweil vervloeien

een jonge vrouw is op weg naar de bosrand
waarom

als nazaat van aardappeleters
in kort plakkend rokje
schept zij kortstondige orde

met het hoge bloot op haar benen

biologisch equivalent
van kleurverzadiging

schildert zij even de zon
in vet op het magere landschap

fietsbanden zuchten adem uit
op stenige wegen
reikend naar leegte en eeuwige sneeuw

ik heb van dit gestrekte land
een vaak gevouwen kaart in mijn hoofd
waarop het eiland
in een scheurtje is verdwenen

daar had het moeten blijven
verstopt en relatief onschuldig

een maniakale geest
vermalen tussen zuiverheid en god
schiet er geduldig tientallen tieners kapot
en verwoest zo een veelvoud aan levens

in larmoyante wereldpers
ruist droevig nu de zee
maar zingen de bossen morgen
weer luid het populisme mee

ik plak mijn lege banden
terwijl de natie zucht

en zoekt naar noodverbanden

¹ in 2011 werden op dit Noorse eiland 69 tieners vermoord

voorbij verlaten erevelden

wie bekommert zich nog
om helden van weleer

in het heuvelland schuiven traag
de nevelflarden over het dal

een murmelend beekje
met weinig verval
klinkt in de avond kalmerend

koelbloedig trekt een wolkendek ten strijde
collaborerend met wind die de nevel verdrijft

het landschap heeft mij [helder] ingelijfd
nu de duisternis invalt

met koersloze gedachten
aan opkomst en verval

die
zacht neuriënd
in donker langs graven marcheren

in een kwijnende hoek van het maïsveld
bij de varens

opkijkend tegen het bos

nooit op mijn schreden terugkerend
zoek ik een uitweg

anders

waar weidse einders waren
verdroegen zich incompatibele talen

die ruimte boden
om langdurig rond te dwalen
om tussen culturele iconen
een potje te kunnen breken

nu

thuis in de helaasheid van het landschap
erf ik de barbarentaal
in ongerijmde tekens

telkens

elke stap
zompige grond

in toebereidselen
voor inventarisatie van de aarde
via zeeën en bevaarbare rivieren

stond de mens altijd verte voor ogen

en bij vertrek het luid geroezemoes
van achterblijvers
in gedeelde troost

eeuwen later keert de wal het land
dat op drift is

land dat zich eiland wil wanen
in mondiaal gewoel

zich op basis van omringend water isoleren wil

met afgesloten havens
hogere dijken
doodlopende weg

het wantrouwt aardse structuren

bergen beklimmen om in de hoogte niets te doen [Pessoa]

in oude ogen *eidos* –
de vorm
de idee
de structuur

schatplichtig aan de dichter
die over een stormvogel schrijft
en onbewoond bergland

hier

terug boven de boomgrens

over de chaos aan gesteenten
daalt een milde regen neer

fijn waas van waterige stofjes
trekt onvermoede kleuren bloot
uit knarsende stilte

na rustig volgehouden zoektocht

ver van het soepel bewegen
dat ginds het leven in stand houdt

duikt in een dagboek gelatenheid op

als eigenstandig woord
in een semantisch veld

met stramme stappen omhoog

hijgend
eindelijk

tegen de grijze hemel
het van stenen gestapeld
conisch gedenkteken

tastbaar baken
in de basale structuur

vanaf hier
zouden wij niet verder zeggen

dood hout in het middensegment
met vervaarlijk stekels

een lange lege tak linksboven

rechts dotten helrood kroonblad
tegen een diepgroene haag

niet verder reizen ook
dan de kim van vergaarbare kennis

met ijzeren discipline
tegen gangbare regels gesnoeid
deze roos
arbitrair gekortwiekt en verwilderd
werd zij rood gekust

wij raken geleidelijk nu uit het oog

smeltwater zoekt een weg naar de zee
traag en onvatbaar

snelgroeïende scheuten
schieten met jeugdige levenskracht op
uit de dikkere grijsbruine takken

een vermetele race naar het licht

knoppen die naar het hogere lonken
puntjes met schemerend rood
schuchter nog
staan borg voor wat ons bijeenhield

weinig wind

vanaf het eiland
hult de kust zich in zeemist

ik schrijf er krankzinnige brieven
aan een kosmisch bewind

gezond en duurzaam
tot beeldmerken beperkt

en nog is het geen sinecure
om in de veelheid het juiste voedsel te vinden

waar de waarheid het aflegt

tegen kale rotsen

bedekt met een dun laagje sneeuw
aan hoger wal van een grijsgekuifd eiland

dichterbij
onder het golvend watervlak
de groene schemer van een kelpveld

schuimkopjes lopen
sieraden pronkend
te ijdeltuiten over het water

krijgende meeuwen
jagen een witte viskotter op

ik pak de kabeljauwfilet uit het zeeschap

en leg hem in het winkelmandje

op het plateau de mijnbouwgebieden
omdat de mens zich met metaal
mentaal wil vergroten

beneden de rivier
die kolkend door het rotsgebied perst

lawaaig
dronken

tot later in het laagland
lome traagheid na de kater intreedt

tot in het brakke water bij de monding
oergronden worden verladen
om eeuwige honger te stillen

klinkt het brommen van dieselmotoren

aanzwellend geluid van een ertstrein
die leeg over een spoorbrug dendert

terug het binnenland in

waar kettingexplosies achter de bergen
de ongerepte orde verjagen

van toegeëigend grondgebied

een oude zondag

steeds vaker de vlucht
naar boomloze toendra's

mossen en wollegras

langs een stroompje
botresten van prooi

sneeuwvlek in de blauwe nevel
als vleermuis tegen een verre bergwand geplakt

weg van de vraag
om onbeschaamd ijdel gedrag te vertonen
beveel ik in het dal
de essentialia aan

leegte
een leerzaam bestaan

vastgelegd in eeuwige materie

voorbij de waterscheiding
uitkijkend over het kustplateau
ontvouw ik de droom

een recreatieve Gideonsbende
slaat er zijn tenten al op

opgescheept
met twee vrijmoedige meiden

in volle bloei de stilte verstorend

aan de benevelde hemel
een wazige bomvolle maan

jaag ik met Ahabs dwangmatig gezag
achter waanbeelden aan

verlost van systematische reductie
de dames in een logisch coma
tot relatieve rust gebracht

ga ik in oceanisch donker
met de laatste harpoenboot
op huis aan

niets bevroedend mijzelf tegemoet

op de rand
van het sedimentatieterras

water tijdens winterval verhard

natuurlijke ijssculptuur

de grijsheid
van het mistig licht

het zich herpakken
van arctische wildernis

ik haal mijn oude uitrusting van zolder
stijgijzers
klimtouw
pikkel

en kleding
tegen ijsskoude kolder

binnengevlogen arctische activisten
vouwen spandoeken uit
tegen opwarming van de aarde

en knuffelen gletsjers
tot een meltdown

op deze vlakte

rechthoekige kavels
strak in een raster geperst

voor kadastraal gemak
eenvoudig te bemeten

vormt zich een grimmige angst
voor de heuvels
met daarachter het groenere gras

ik maak een vuurtje
poets mijn tanden
zet koffie

in kille nevel wordt het vee
naar een andere weide geleid

ik pak mijn boeltje bijeen

ga lachend op weg naar het latente

groene thee tegen dorst

naast een vuurtje ademt schoeisel uit

in het profiel de modderkluiten
van doorstoken akkerland

geperst
niesbui
stuifmeel

leeg bulkschip op de rivier
koerst op afgaand getij richting zee

in dromende populieren
kunnen bladeren boven het vuurtje
slechts poriën sluiten

vluchten kan niet

groeïende wolken
grijs en gebroken wit boven een zeegezicht

een opstekende wind
jaagt bleke nevelresten
uit bosrijke heuvels

ingeblazen
adem van Adam

vindt ieder zichzelf de eerste mens
voordat Narcissus' vijver
ruw slaat met regen

thuis
veinzend te veinzen
mijn blik op digitaal water gericht
zeil ik in noodweer de scherenkust langs

uitgedoofde buien
verdwijnen van de radar

buiten klaart de lucht nu helemaal op
breekt de zon door

ongegeneerd bij Lacan op de thee
ontbloot ik de structuren

orkanen hier
cyclonen daar
en overal diepe depressies

de wereld kijkt mee
bezorgd om de grondstoffenfondsen

hier
aan de noordkust
verpietert de oogst op het zompige laagland

verdorren de euro's
tot herfstblad aan het houtgewas
hangen nog

ook hier heerst een aangezwengelde angst

lang geleden heb ik mijzelf al geëvacueerd
vrijwillig
naar waar de stilte kil is maar het uitzicht helder

vrij rond te dwalen daar
los van elkaar bejagende machten
in tollend gedragspatroon

kijkend door het oog van de cycloon
als een gelaten god

het kleine schiereiland
over smalle zandbank bereikbaar

de jonge vrouw in een blauw nylon tentje
die butsend met haar hoofd
het dubbeldoekse dak uitstulpt
als zij met moeite een spijkerbroek aantrekt

om daarna met hennarood haar
uit de tentflappenvulva te kruipen

lang geleden
ze leeft nog
wordt hopelijk nog aanbeden

het schiereiland is meer dan toen
nu afgerokt met overvloedig groen
en baadt uitbundig in de zon

als ik het kon zou ik het nogmaals doen
denk ik nostalgisch

jong zijn
met intense blik voor een tentje liggen
haar opnieuw geboren zien worden
om dan duurzaam berooid weer verder te reizen

elk van ons
telkens
als in gematigde streken het licht

silent leges inter arma ¹ [Cicero, Pro Milone 4, 11]

aftocht met rugdekking lijkt het

achterwaarts de stad uit
schudt het zich de groene velden in

een vuurstreep op de horizon verbluft het

loofbos onttrekt het gevecht aan het oog
dat slaperig wordt

er voorbij
lijkt in het donker de aarde verschroeid

wie kent de protocollen
uit de Geneefse conventies

vanbinnen voedt zich het zich
met kleine stukjes meegaande taal

en bouwt er een verhaal mee op

tot machtig defensief

¹ als het tot vechten komt, moet men zichzelf zien te redden

de naakte vertaling van vlees
in kluitjes mooie woorden
verstoorde onze wulpse danscadans

ik ging
door kruidje-roer-mij-niet het hoge riet ingestuurd
en tot zwijgen gebracht
tot de kuiten in glimmende modder

dit is een ander eiland

de zeilen
flapperend
schuiven langs wolken een oude Oost-Indische tijd uit
nostalgisch langs mangrovebos
tempo doeloe

het deinende spiegelretourschip
tot hoog in de ruimen beladen met buit
bij het afscheid

loopt nu met containers huizenhoog gestapeld
de haven van het vroegere moederland binnen

de vrijgevochten dochters van smaragd
zijn nooit tot familie gesmeed

koude nacht op de taiga

gedachten die in het duister verdwalen

op dit verwaarloosd grondgebied
houden tronieloze soldaten mij staande
om afkomst te bepalen

verblind door het licht van hun lampen
lankmoedig berustend in het zijn
formuleer ik een ethisch beklag

hoor nog de klokken van vrijheid
als blijvend punt van aandacht

hoor onder voeten een keverschild kraken

tot later
de dageraad aan zwarte bossen knaagt

en meeuwen steeds manifester
dode resten verschalken

de wind zit al weken
als een vrek met dampende adem in de noordoosthoek

zachtjes puffend zonlicht pikkend
ruwe nagels
vastberaden blik

achter een slordig plein
constitueren zich de middeleeuwse straten
waarin tot lang na het vergrauwen van de dag
de stilte van een oorlog op het schaakbord hangt

klittende passanten kneden leuzen
en spreken in geleende talen
over de queeste naar leeftocht

in boomtoppen krassen de raven
dunne geluiden koud paradijs

offerdamp van een gebakfrituur
kruipt op naar de diepgrijze hemel

de oliebol zij gezegend

haastig tijdens mijn jacht naar argumenten en bewijzen
vervolg ik mijn weg

onder een straatlamp vermanende woorden
hol in de holtes van een paar meiden
die kleumend in te schaarse kleding
stukjes natuur borduren

terwijl zij met muziek worden bevochten
en een designerdrug hun denkkraft
consistent in sporen van verdwijning drukt

de eerste tekenen van winter
in wit bevroren gras langs de randen

in een hoek gekrakeel van scholieren
tot de sneeuwval

tot op het plein
de dijende bevolking
steeds massaler uiteenschoolt
naar een wellustige koopdroom

stap na stap blijft achter in verzonken wit
sneeuwt dicht
wordt tot de dooi begraven

vanuit de bergen
het slib op de bedding van trage rivier

afgezet
wervelt het
onder een snelvarend schip in de ondieptes op

sediment dat bij vertroebeld zicht
aan steigerpalen kleeft
aan dukdalven
en betonningsankers

aan blinde kreeftjes van herinnering

afgezet in uiterwaarden
en bij een lage waterstand verdrogend
in de wind verstuivend

tot achter de dijk

waar het op de begraafplaats
soms nog even onder een schoenzool

troosteloos knerpt

boven de bomen vluchtende luchten
leggen bij droeve barakken
een dun laagje zilver op grillige takken

gedachten zacht karton

rond de barakken
stapel ik aan verdwijnende tijd
onttrokken brandhout tegen de huid

om uit een bonte verzameling jaren
de meest bekende beelden te branden
van toen nog niet gebroken
opgewekt zingende snaren

het vuur spreekt bijtend braaksel uit
om azende dieren te weren
van ooit levenslustige bruid

leven land en lucht
versmelten

ver verwijderd hier
van alledaags humaan bestaan
en vluchtige gehechtheid
aan onbeduidende dingen

jong gozertje

nog niet geleerd te manoeuvreren
met regels voor het gebruik

geen valse kennis in het brein
geen hulpeloos gefladder in de buik

pas later de notie
van menselijk tekort aan intrinsieke waarde
en hang naar het zelfstandig amalgaam
van vakbekwame
streng abstracte denkers

vertrekt naar waar het leven
nog helder als een bergbeek
door de kloven stroomt

in wetenschappen
cyclus rond
verantwoording van stappen
aan proterozoïsche grond

bij lege winkel

staat
vanaf de stille straat
in een verscholen hoek

nog steeds haar damesfiets

met loshangend slot
donkergroen frame

een weggeworpen blikje
tegen de voorband

herfstbladeren

koude mist
zuigt in de middag
novemberlicht weg

langs kusten van roze graniet
vliegen onverstoorbare meeuwen

valt al de eerste sneeuw

Sex appeal is the keynote of our civilization [Henri Bergson]

het rode huis houdt stand op de landtong
kust de dag

licht achter een bovenraam dooft

kleine schaduwen kerven zich in de rotsen

windstil
spiegelglad water

het meisje in kwestie

op haar hurken voorovergebogen
op de rand van haar nieuwe bestaan

wast zich in zee

dromend landinwaarts

struikelt een frisse gedachte
over de waarde van ongerepte natuur
domweg over een boomstronk

plat op de buik van Bergson

onzeker over de vorm
van eeuwige materie

in water
land
lucht

en wat er leeft

in de beleving van al het bestaande
op elementair niveau

kies ik betekenis

kaal besneeuwd landschap
heuvelachtig

het noorderlicht fluctueert

werpt zachte schaduwen

geen mens
geen dier

teruggebracht tot beeldscherm
boven het voeteneind van het bed

dat geluidloos een reis
over kale hoogvlakten toont

ooit kwamen de bergen tot mij

Leonard Cohen stond hoog in de hitlijst

nu moet ik zelf op weg

een dooiaanval slaat gaten in de sneeuw
onthult een fractie kleur in het vrijkomend grijs

slingerende onverharde wegen
leiden langs brede ravijnen
naar de ijzermijn

trucks die bij aardverschuivingen zijn gesneuveld
liggen beneden te roesten

ter compensatie van het graven
is een deel van het gebied
met veel vertoon in de parkstand verheven

behoed tegen kortzichtige destructie
mag zo de natuurlijke waarde
in een enclave blijven bestaan

ik leg het vast
waar ik haar heb ontmoet

we waren een veelbelovend paar
op kennis gericht en belezen

in bergen die geleidelijk in hemelgrijs verdwenen

waarheen ik op weg ben

en dingen doe
waarvan ik denk
waarom doe ik die dingen

bij een stevig doorstaande wind

dwalend in uitgeteerd bergland
grijsgroen gesteente
vel over been

in aardse morfogenese
lijkt deze leegte
voortdurend het *zelf* te ontwerpen

mens en steen in synthese bijeen

licht hemelblauw
diepte

een donkere sneeuwbuï
met pluizige geelwitte randen
komt lui naderbij

snel afgedaald naar het naaldbos

een vluchtend nevelveld vlamt kort in zonlicht op

hijgend dan
hevige sneeuwjacht
rondom de berghut

giert de wind van het lachen

omweg
nieuwjaarsnacht

een zonderling loopt zonder noemenswaardige gedachten
op zolder in donker naar huis

interne navigatie vooraf ingesteld
vrouwenstem Nederlandstalig
ga naar links
ga naar rechts

ijsregen geselt zijn hoofd
de rest van zijn lichaam is warm en waterdicht verpakt

tegen de muur slechts het licht van een eenzame fietser
zonder gezicht
die hem met wind in de rug tegemoet rijdt

in de verte spat vuurwerk in heldere sterren uiteen

onder het dekbed
gedachten aan zoveel jaar later

met altijd nog die vraag waarom ik loop

waarom loop ik
naar waar ik vandaan kom

waarom loop ik
terug naar waar ik nooit was

INHOUD

tussen het donkere grasland	7
een zee van groen smelt voor de horizon samen	8
de avond koekeloert over de nokvorsten	10
in dwalend handschrift is de route vastgelegd	11
in de tot stad gedolven bodem	17
stuurboord achter op langzame nachtboot	18
met vetoogjes drijvend in stille ochtendmist	19
ik vind in een boek	20
vlak voor ik weer eens als arme sloeber op reis ga	21
hier in het noorden zijn schaduwen langer	22
hier heb ik mij gevestigd	23
mist en lage wolken	24
terug naar een vorige keer	25
het niets maakt grijzen uit het niets vandaag	26
fietsbanden zuchten adem uit	27
voorbij verlaten erevelden	28
in een kwijnende hoek van het maïsveld	29
in toebereidselen voor inventarisatie van de aarde	30
in oude ogen eidos –	31
vanaf hier zouden wij niet verder zeggen	33
gezond en duurzaam tot beeldmerken beperkt	35
op het plateau de mijnbouwgebieden	36
een oude zondag	37
opgescheept met twee vrijmoedige meiden	38
op de rand van het sedimentatieterras	39
op deze vlakke rechthoekige kavels	40
groene thee tegen dorst	41
groeïende wolken grijs en gebroken	42
orkanen hier cyclonen daar	43
het kleine schiereiland	44
aftocht met rugdekking lijkt het	45

de naakte vertaling van vlees	46
koude nacht op de taiga	47
de wind zit al weken als een vrek	48
vanuit de bergen het slib op de bedding	50
boven de bomen vluchtende luchten	51
leven land en lucht versmelten	52
bij lege winkel	53
het rode huis houdt stand op de landtong	54
onzeker over de vorm van eeuwige materie	55
ooit kwamen de bergen tot mij	56
dwalend in uitgeteerd bergland	58
omweg nieuwjaarsnacht	59

